

Arrest

nr. 66 729 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in de stad Grozny. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. In 2002 nam u dienst bij Neftepolk, het regiment van de politie dat olie-installaties bewaakt. Uw sectie was gestationeerd in de Staropromyslovskiwijk van Grozny. Uw functie was die van gewone politieman.

Hoewel het regiment een specifieke bevoegdheid had werd het langzamerhand ook ingezet bij acties buiten het werkterrein, en meer bepaald bij krijgshandelingen. Voor uw sectie gold dit vanaf 2007. Het betrof in eerste instantie een ondersteunende functie. Zo werd uw sectie meermaals ingezet om bij zuiveringsacties van Federale troepen de dorpen te omsingelen. Het ging echter van kwaad naar erger. Met verloop van tijd kreeg het regiment ook de opdracht tegen de rebellen op te trekken zonder

bijstand van Federale troepen. Dit gebeurde ondermeer in de zomer van 2010 in het dorp Benoj en in de winter van hetzelfde jaar in het dorp Datich. U kreeg de opdracht om het bos in te trekken, er de wacht te houden en rebellen, die er zich mogelijk schuilhielden, te vernietigen. Bij deze acties sneuvelden verschillende mensen van het regiment.

U zelf was ontevreden met deze situatie en wou dat het regiment zich louter toelegde op zijn eigenlijke taak. Op 26/03/2011 vond er een inspectie van de troepen plaats. U klaagde hierbij de situatie aan. U kreeg hierdoor ruzie met R. C. (...), de plaatsvervanger van de vice-commandant, die de inspectie uitvoerde. Zijn lijfwachten probeerden u aan te vallen maar werden gestopt door uw collega's. Hierna besloot u om uw ontslag in te dienen en richtte hiertoe een verzoek aan de personeelsdienst. Tot uw ontslag kwam het echter niet.

Diezelfde avond viel R. C. (...) en vertrouwelingen van hem uw huis binnen. U werd opgepakt en naar het peloton gebracht. Daar werd u bedreigd en gefolterd. Er werd u gezegd dat u uw werk moest hervatten. Uw intern paspoort en uw politiebadege werden in beslag genomen. De volgende ochtend werd u vrijgelaten onder de belofte dat u uw werk zou hernemen. Na uw vrijlating besloot u te vluchten.

Diezelfde dag, op 27/03/2011, nam u vanuit Grozny een taxi naar Nazran. Aangekomen in Nazran nam u een tweede taxi die u naar Rostov voerde. In Rostov verbleef u bij een voormalige klasgenoot van u, I. S. (...). I. S. (...) regelde vervolgens uw reis naar Europa. Op 29/03/2011 bracht hij u naar Oekraïne. Daar ontmoette u een smokkelaar die u in een personenwagen deed plaatsnemen. Vervolgens werd u, vermoedelijk via Polen, met deze wagen naar België gebracht. U kwam op 31/03/2011 aan in België.

Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat u geen contact meer heeft gehad met uw gezin sinds uw vertrek. Uw echtgenote verliet op de dag van uw uitreis het huis en u vermoedt dat zij momenteel bij haar familieleden verblijft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, rijbewijs, militair boekje en een diploma middelbaar onderwijs voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft diende te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

Er werd vooraleerst opgemerkt dat u geen enkel bewijs aanbracht aangaande de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend.

Ook legde u geen bewijs voor aangaande uw dienst bij Neftepolk.

U verklaarde dat uw politiebadege in beslag was genomen op 16/03/2011. U verklaarde dat u wel over foto's beschikt van uzelf tijdens uw dienst. Deze foto's staan op uw mobiele telefoon (CGVS p.9-10). De foto's, die niet aan uw dossier konden worden toegevoegd, zijn echter zeer beperkt in bewijswaarde en in die zin onvoldoende om uw dienst sluitend aan te tonen. Aldus moet worden gesteld dat, gezien dit gebrek aan bewijzen aangaande uw vervolging en werk, de geloofwaardigheid van uw relaas volledig rust op uw verklaringen.

Wat uw verklaringen betreft werden drie vaststellingen gemaakt die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Ter eerste werd opgemerkt dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verschillende jaren opgaf waarin u voor Neftepolk was begonnen werken.

Zo verklaarde u eerst, toen u algemene vragen werden gesteld over uw werk, dat u in 2002 voor Neftepolk begon te werken (CGVS p.8). Enige tijd later, tijdens de uiteenzetting van uw vluchtmotief, beweerde u dat u in 2000 geld had betaald om bij Neftepolk te kunnen worden aangesteld. Toen u ter verificatie werd gevraagd dat het het jaar 2000 betrof bevestigde u dit en voegde hieraan toen dat het jaar was dat u werd aangesteld. Dit strookt niet met uw eerdere verklaring.

Toen u hierop gewezen werd corrigeerde u uw laatste verklaring en beweerde dat het in 2002 was dat u geld had betaald om aangeworven te kunnen worden. (CGVS p.12).

De tweede vaststelling betreft de duur van uw dienst bij Neftepolk.

U verklaarde dat u tot maart 2011 voor Neftepolk werkte. Daarbij werden u en uw sectie reeds sinds de winter van 2007 ingezet bij krijgshandelingen (CGVS p.8; 11). De vraag kan aldus gesteld worden waarom u bijna vier jaar meeding in deze nieuwe opdrachten alvorens in maart 2011 uw bezwaar te uiten en uw ontslag in te dienen. U gaf wat dit betreft aan dat u reeds langer het voornemen had ontslag te nemen maar dat er geen ander werk was (CGVS p.11). U beweerde dat de operatie in het dorp Datic in de winter van 2010 de doorslag had gegeven (CGVS p.12)

Deze verklaring weet echter niet te overtuigen gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden rond uw ontslag.

Zo dienen als laatste en tevens belangrijkste vaststelling uw uiteenlopende verklaringen omtrent uw ontslag te worden genoemd.

U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u op 26/03/2011 moest deelnemen aan een inspectie waarbij het uniform, wapens, munitie en dergelijke werden gecontroleerd. Tijdens de inspectie kregen de medewerkers van Neftepolk de gelegenheid om vragen te stellen. U zou van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om de situatie, waarbij de sectie voor andere doeleinden werd ingezet, aan te klagen. Dit zou tot uw problemen met R. C. (...) hebben geleid. U gaf daarbij aan dat u en uw sectie voor het laatst in de winter van 2010 werd ingezet in het dorp Datic. Daarna zou men u niet meer gevraagd hebben om aan een dergelijke (bevoegdheidsoverschrijdende) actie deel te nemen (CGVS p.9-13).

Nu, er werd vastgesteld dat u eerder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal een volkomen andere versie liet optekenen. Deze luidt dat u en uw collega's op 26/03/2011 de opdracht kregen om het bos in te trekken en daar rebellen op te sporen en te vernietigen. U weigerde de opdracht en diende uw ontslag in. Hiermee ontstonden uw problemen met R. C. (...) (vragenlijst CGVS p.3).

Het is duidelijk dat het om twee verschillende, onverenigbare versies gaat over het ontstaan van uw problemen.

U werd hiermee geconfronteerd en ontkende dat u dergelijke verklaringen eerder had afgelegd.

U beweerde dat u zich misschien verkeerd had uitgedrukt of dat men u verkeerd had begrepen (CGVS p.15).

Deze verklaring is echter niet afdoende gezien de grote uiteenlopendheid in de beschreven feiten en de omvang die deze feiten innemen in uw relaas (zij vormen de oorsprong van uw problemen en beslaan bijna de helft van uw vluchtrelaas).

Daarbij wordt vastgesteld dat uw verklaringen, opgenomen in de vragenlijst, door u werden getekend als zijnde waarheidsgetrouw.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotief dan ook op beslissende wijze.

Op basis van dit alles moet worden geconcludeerd dat uw vluchtmotief niet aannemelijk is.

Er kan dan evenmin geloof worden gehecht aan de inbeslagname van uw intern paspoort en uw politiebade. U had verklaard dat beide documenten op 26/03/2011 in beslag werd genomen door medewerkers van Neftepolk.

Wat uw gebrek aan paspoort(en) betreft - u verklaarde eveneens dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad - werden overigens nog twee vaststellingen gedaan die uw verklaringen over uw gebrek aan een paspoort aantasten.

Zo werd, nog in het kader van uw vluchtmotief, vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaring kon geven voor de inbeslagname van uw intern paspoort. U beweerde dat de medewerkers van Neftepolk, die uw paspoort confisqueerden, u onrechtstreeks te kennen gaven dat ze dit deden om te vermijden dat u kon vluchten. Aangezien men een internationaal paspoort nodig heeft om de Russische Federatie op legale wijze te kunnen verlaten snijdt deze bewering geen hout.

U werd hierop gewezen maar kon hier geen verduidelijking in geven. U deed, integendeel, verder afbreuk aan deze reden van inbeslagname met uw bewering dat met geld alles kan geregeld worden. Zo had ook u geen paspoort nodig om de Russische Federatie te verlaten; u betaalde geld aan een smokkelaar en deze regelde uw uitreis (CGVS p.4).

Deze uitreis geldt meteen als de tweede vaststelling met betrekking tot uw gebrek aan een paspoort. Zo bleek dat u niet kon verklaren hoe u de grens met de Europese Unie, gezien uw gebrek aan paspoort, dan had kunnen overschrijden.

Volgens uw relaas was u daarbij in een personenwagen via een officiële grenspost (vermoedelijk die van Polen) de Europese Unie binnengereisd.

U beweerde niet te weten hoe u de grens had kunnen passeren en suggereerde dat de smokkelaar misschien iets geregeld had (CGVS p.7-8).

Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de manier waarop u de Europese Unie kon inreizen.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het daarbij onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte bracht over de te volgen handelswijze in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig. Het laat dan ook de mogelijkheid open dat u op basis van een internationaal paspoort naar België bent gereisd en dat u dit paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Er wordt daarbij opgemerkt dat via een intern paspoort, op basis van een afgiftestempel, tevens kan worden nagegaan of een internationaal paspoort werd afgeleverd.

Aansluitend hierbij werd vastgesteld dat u geen contactgegevens (adres, telefoonnummer) van I. S. (...), de persoon die uw reis heeft geregeld, kon geven. Nochtans blijkt uit uw relaas dat hij een goede vriend van u is (een voormalige klasgenoot) bij wie u in Rostov kon verblijven en bij wiens familieleden u momenteel in België zou verblijven (CGVS p.6).

Ook deze vaststelling ondermijnt uw reisroute.

Het geheel van deze vaststellingen sterkt het vermoeden dat u bepaalde, mogelijk compromitterende, documenten achterhoudt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs, militair boekje en diploma middelbaar onderwijs bieden geen van allen informatie die uw vluchtmotief zou staven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 7 juli 2011 dat de bestreden beslissing zijn relaas ongeloofwaardig acht omdat hij geen enkel bewijs van zijn problemen in zijn land zou hebben aangebracht en laat gelden dat de beslissing aldus vooreerst de bewijskracht van de door hem voorgelegde foto's miskent. Hij voert aan dat hij in de loop der procedure nog bijkomende stukken "met nieuwe doorslaggevende gegevens" (zie het verzoekschrift, p. 1) zal bijbrengen.

Aangaande de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zoals vermeld in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat deze "onbestaande" zijn, minstens dat deze door de commissaris-generaal "verkeerd of onredelijk werden geïnterpreteerd".

Dat hij pas na enkele jaren niet meer wilde meewerken, wijt hij aan het feit dat zijn sectie tot 2009 bij de tussenkomsten nog vergezeld was van Russische strijdkrachten en pas nadien alleen diende op te treden.

Ook ontkent verzoeker twee verschillende versies over het ontstaan van zijn problemen te hebben gegeven. Hij stelt dat de acties tijdens de winter 2010-2011 de directe aanleiding zijn geweest voor zijn beslissing en dat de actie in het dorp Datrich ongeveer twee weken vóór zijn vlucht heeft plaatsgevonden.

Hij vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

Verzoeker meent ook dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), aangezien volgens hem de bestreden beslissing bedoeld risico erkent, maar dit blijkbaar minimaliseert en afdoet als bedreigingen met een gericht karakter. Volgens hem neemt het al dan niet gericht karakter van de bedreigingen de realiteit van het risico niet weg.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal de foto's -die op verzoekers GSM-toestel staan- miskent, stelt de Raad vooreerst vast dat deze foto's zich niet in het administratief bevinden. Foto's hebben inderdaad een zeer beperkte bewijswaarde; dit geldt ook voor de drie foto's die bij aangetekend schrijven van 2 september 2011 aan de Raad werden toegezonden en die respectievelijk vier, drie en zeven geüniformeerde en gewapende mannen tonen in een groepspose en derhalve niets wezenlijks bewijzen.

De uitleg in het verzoekschrift dat de sectie van verzoeker tot 2009 bij tussenkomsten nog vergezeld was van Russische strijdkrachten en nadien niet meer en hij hierdoor pas na enkele jaren niet meer mee wilde werken, wordt niet aangenomen.

Verzoeker maakte hier immers geen enkele melding van bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal. Nochtans werd hem specifiek gevraagd wanneer hij besloten had om ermee te stoppen, waarop verzoeker antwoordde dat hij dit al lang besloten had maar het steeds bleef uitstellen (zie het verhoorverslag van 16 mei 2011, p. 11). Wanneer de vraag herhaald werd, verklaarde verzoeker de beslissing concreet te hebben genomen toen hij doorkreeg dat ze hem valse hoop gaven (zie het

verhoorverslag, p. 11). Wanneer later nog eens gevraagd werd wat de concrete aanleiding voor zijn ontslag was, verklaarde verzoeker dat zijn vrouw hem daarom smeekte en dat het incident in het dorp Datich voor hem té ver ging (zie het verhoorverslag, p. 12).

Ook de uitleg in het verzoekschrift dat de acties tijdens de winter 2010-2011 de directe aanleiding waren voor het ontslag van verzoeker en dat de actie in Datrich ongeveer twee weken vóór zijn vlucht plaatsvond, kan de tegenstrijdige versies gegeven door verzoeker, niet verzoenen.

Eerst verklaarde verzoeker dat hij op 26 maart 2011 de opdracht kreeg om in de bossen rebellen op te sporen en uit te schakelen, wat hij weigerde. Hierna zou verzoeker zijn ontslag hebben ingediend, waardoor de problemen met R. C. ontstonden (zie vragenlijst van 11 april 2011, p. 3).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij geen buitengewone opdrachten meer kreeg na die in het dorp Datich en dat zijn problemen met R. C. begonnen na een inspectie waarbij verzoeker de situatie aanklaagde (zie het verhoorverslag van 16 mei 2011, p.12).

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift wordt niet aanvaard; de motieven daaromtrent in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier, blijven staande.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de ongeloofwaardigheden inzake zijn indiensttreding, de duur van zijn dienst, zijn gebrek aan paspoorten en zijn vluchtroute te verklaren of te weerleggen.

De Raad merkt dan ook op dat de commissaris-generaal terecht besliste dat deze hiaten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig aantasten.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad stelt verder vast dat de vier documenten die hem bij aangetekend schrijven van 2 september 2011 werden toegestuurd, fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker legt ook niet uit waarom hij deze stukken die respectievelijk dateren van 23 oktober 2010, 19 september 2001, 8 november 2010 en 18 oktober 2010 niet vroeger heeft voorgelegd.

Aan het asielrelaas van verzoeker wordt geen geloof gehecht er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing -wat betreft artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet-, het "*verspreid risico op willekeurig geweld*" in Tsjetsjenië minimaliseert en dat het gericht karakter van de bedreigingen de realiteit van het risico niet wegneemt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing inzake artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet, op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stelt dat het meestal gaat om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten, het aantal burgerslachtoffers door deze acties beperkt blijft en dat er aldus van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, geen sprake is.

Verzoeker toont niet aan dat deze informatie, afkomstig van Cedoca, niet zou stroken met de realiteit.

De loutere bewering van verzoeker dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, kan de appreciatie hieromtrent in de bestreden beslissing niet wijzigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE